

Republika Hrvatska
Županijski sud u Osijeku
Osijek, Europska avenija 7

Poslovni broj GŽ Ovr-1284/2019-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Županijski sud u Osijeku, po sucu Josipu Frajliću, u ovršnom predmetu ovrhovoditelja Eurostroj nova d.o.o. za prijevoz, trgovinu i usluge, OIB 84567277611, Kikovica/bb, 51218 Čavle, protiv ovršenika Željka Vlašićeka, OIB 35770746999, Kunsil 10, 51550 Veli Lošinj, zastupanog po punomoćnici Sineli Štakić, odvjetnici iz Rijeke, radi ovrhe na nekretnini i novčanoj tražbini ovršenika, odlučujući o žalbi ovršenika protiv rješenja o ovrsi Općinskog suda u Rijeci, Stalna služba u Malom Lošinju od 23. rujna 2016., poslovni broj: Ovr-8007/2016-3, 5. listopada 2020.,

r i j e š i o j e

Žalba ovršenika uvažava se kao osnovana, te se ukida rješenje Općinskog suda u Rijeci, Stalna služba u Malom Lošinju od 23. rujna 2016., poslovni broj: Ovr-8007/2016-3 i predmet vraća tome sudu na ponovni postupak.

Obrazloženje

Prvostupanjski sud donio je rješenje o ovrsi na nekretninama ovršenika, te pljenidbom sredstava ovršenika na svim njegovim računima i oročenim sredstvima kod svih banaka kod kojih ovršenik ima račune, na način pobliže opisan u prijedlogu za ovrhu.

Protiv toga rješenja podnio je pravovremenu žalbu ovršenik, pobijajući ga u cijelosti iz svih žalbenih osnova, a posebno zbog razloga navedenih u čl. 50. st. 1. toč. 1., 7., 9. i 11. Ovršnog zakona. Uz ostalo, istakao je da nije dostavljena Bjanko zadužnica na temelju koje je ovrha određena, te da je uz prijedlog za ovrhu predan ovjereni preslik na temelju kojeg se ne može tražiti ovrha. Smatra da je iznos ovrhe od 1.000.000,00 kn potpuno paušalno određen i samo predstavlja najviši dopušteni iznos naplate, koji – međutim – nije potkrijepljen dokumentima. Predlaže da drugostupanjski sudu pobijano rješenje preinači i donese novo, kojim će odbaciti, odnosno odbiti prijedlog za ovrhu ili rješenje ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Ovršenik je predložio i odgodu ovrhe, ali o prijedlogu odlučuje prvostupanjski sud, te on ne predstavlja žalbeni razlog.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je osnovana.

Predmet postupka je zahtjev ovrhovoditelja utemeljen na javnobilježničkoj ispravi – bjanko zadužnici da sud odredi ovrhu na nekretninama ovršenika te, pored toga, i ovrhu pljenidbom sredstava ovršenika na svim njegovim računima i oročenim sredstvima kod svih banaka kod kojih ovršenik ima račune.

Prvostupanjski sud je rješenjem odredio predloženu ovrhu, bez obrazloženja.

Ovršenik je žalbu izjavio pozivajući se izrijekom na odredbe čl. 50. st. 1. toč. 1., 7., 9. i 11. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12, 25/13, 93/14, dalje: OZ). U uvodnom dijelu žalbe ovršenik je istakao da u spis nije dostavljena Bjanko zadužnica u izvorniku (tvrdi da je izvornik u FINA-i, te da je u spisu ovjeren preslik, što je suprotno čl. 214. st. 1. OZ-a).

U smislu odredbe čl. 50. st. 5. OZ-a, u povodu žalbe sud na razlog iz toč. 1. toga članka pazi po službenoj dužnosti, kao i na pogrešnu primjenu materijalnog prava, te na bitnu povredu ovršnog postupka kada se na njih tako pazi prema odredbama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP).

U odnosu na žalbene razloge iz toč. 7., 9. i 11. tog članka vrijede odredbe čl. 52. OZ-a koje reguliraju materiju upućivanja na parnicu u povodu žalbe.

Ovršenik u žalbi ističe da je sud temeljem čl. 211. OZ-a trebao odbaciti kao nedopušten prijedlog za ovrhu na novčanim sredstvima na računima na temelju zadužnice, budući se na temelju nje može od Agencije zatražiti izravna naplata.

S tim u vezi potrebno je navesti kako ovrhovoditelj u prijedlogu za ovrhu navodi kako se od slanja zadužnice putem FINA-e nije ništa naplatio, pa kako se ovrha na računima nije mogla provesti, ispunjena je pretpostavka iz čl. 211. OZ-a (kao dokaz priložio je obavijest FINA-e).

Međutim, iz dopisa FINA-e (str. 9 spisa) koji nosi naziv "vraćanje zadužnice", proizlazi da "na vaš zahtjev vraćamo zadužnicu, broj gornji, na zadužnici je naznačen iznos u kojem je vaša tražbina naplaćena" (završen citat).

U žalbi ovršenik pod žalbenim razlogom iz čl. 50. st. 1. toč. 9. OZ-a navodi da je tražbina djelomično ispunjena (a djelomično prestala).

Dakle, postoji nejasnoća i potencijalna kontradikcija između sadržaja dopisa FINA-e i žalbenog navoda ovršenika s jedne strane i tvrdnje ovrhovoditelja s druge strane, a kako rješenje nema obrazloženje, ne može se utvrditi je li sud imao u vidu navedene oprečne sadržaje.

Nadalje, ovršenik u žalbi ističe da je iznos ovrhe od 1.000.000,00 kn potpuno paušalno određen, te predstavlja najviši dopušteni iznos naplate, a koji nije potkrijepljen nikakvim drugim vjerodostojnim ispravama u smislu računa, izvoda otvorenih stavki i slično. Stoga, smatra ovršenik, nije moguće izvršiti kontrolu navodno dospjelog duga niti po njegovu osnovu, niti po njegovoj visini. Napominje da ovrhovoditelj zlorabi predmetnu bjanko zadužnicu koristeći ju radi naplate neosnovanih tražbina u paušalnim iznosima, navodeći kao navodne vjerovnike niz različitih društava, čime postupa nezakonito.

Također je ovršenik u žalbi istakao na potrebu pravilne primjene odredbe čl. 215. st. 1. OZ-a kojom je propisano da bjanko zadužnica ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi tek nakon što u nju bude upisan iznos tražbine i podaci o vjerovniku, iznoseći i tvrdnju da bjanko zadužnica nije dostavljena u izvorniku.

U navedenom kontekstu potrebno je navesti kako je odredbom čl. 215. st. 5. OZ-a propisano kako je isprava iz st. 1. navedenog članka istinita u pogledu svojeg sadržaja ako je vjerovnik naknadno upisao iznos tražbine koji je manji ili jednak onome za koji mu je dužnik dao suglasnost u trenutku kad je potvrđena kod javnog bilježnika, te podatke o vjerovniku.

Prema tome, bjanko zadužnica u kojoj vjerovnik nije odredio visinu novčane tražbine ne predstavlja ovršnu ispravu, bez obzira na to što je određen najviši iznos do kojega se ta zadužnica mogla izdati. Tek unošenjem podataka o visini tražbine vjerovnika, bjanko zadužnica postaje podobna za ovrhu jer se tek tada zna svota koju je dužnik dužan ispuniti (tako i Županijski sud u Dubrovniku, GŽ-666/2010 od 31. ožujka 2011.).

Dakle, žalbom su otvorene dvojbe o kojima u pobijanom rješenju nema činjeničnih razjašnjenja, s obzirom na okolnost da ono nije obrazloženo već sadržava samo rečenicu da "sud određuje predloženu ovrhu". K tome ovrhovoditelj nije podnio odgovor na žalbu (na koji je bio pozvan od suda), čime iscrpnoj žalbenoj argumentaciji nije suprotstavio eventualno drugačiju argumentaciju.

U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će detaljno analizirati procesni materijal, te će imati u vidu sadržaj žalbenih navoda i uočene činjenične nepotpunosti istaknute u ovom ukidnom rješenju, pa će potom donijeti valjano obrazloženu odluku.

Shodno iznijetom riješeno je kao u izreci na osnovu čl. 380. toč. 3. ZPP-a.

Osijek, 5. listopada 2020.

Sudac
Josip Frajlić

Broj zapisa: **17899-9c132**

Kontrolni broj: **0bcb1-425ea-dc1b1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=JOSIP FRAJLIĆ, L=OSIJEK, O=ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.